

Слово на Варненския и Великопреславски митрополит Йоан на молебена по случай 1150 годишнината от успението на св. Кирил Славянобългарски

Ваше Светейшество, Ваши Високопреосвещенства и Преосвещенства, Ваше Високопреподобие, всечестни отци, обични в Господа братя и сестри,

Всяка година, в четиринадесетия ден на февруари, паметта на Църквата ни връща дълбоко назад във времето – в годините, когато са се полагали основите на българската и славянската писменост и християнска култура. Когато постепенно приобщаващите се към християнския свят наши предци е трябвало да получат възможността да четат и да познават библейското откровение и богатата химнография на Църквата, заедно с цялото необятно светоотеческо наследство, на разбираем за тях език, влизайки по този начин в голямото семейство на световната християнска цивилизация.

В тези решаващи дни Всемиловичият Бог въздига от славянския род двамата братя Константин-Кирил и Методий – двама избрани съсъди на Светия Дух, изобилно дарени с божествената Му благодат, за да изнамерят славянобългарска писменост и да започнат епохалното дело по преводите на Божественото Писание и на църковното богослужение на тази нова писменост. Дело свято и чутовно, което с основание ги е причислило в сонма на равноапостолите: на онези, чийто принос за разпространението на Евангелската вест, на благовестието за Царството Божие и за даруваните ни чрез Иисус Христос спасение и вечен живот, се сравнява със стореното от самите апостоли Христови.

Ако днес, повече от единадесет столетия след блаженото успение на свети Кирил, ние продължаваме да говорим и да пишем на своя роден език, ако и днес, в началото на третото хилядолетие от Въплъщението на Божия Син, имаме възможността да творим на този език книжовност и култура, призната от целия цивилизован свят, ако свещените слова на Църквата и днес звучат на красивия език свещен на нашите деди, за всичко това ние благодарим първом Богу, а след това и на светите равноапостолни славянобългарски просветители – на тези, които първи от всички изнамериха буквите и които извършиха първите преводи и подготвиха ученици, които да продължат тяхното велико дело.

Наш духовен дълг е свято да пазим техните завети и да бъдем достойни продължители на стореното от тях, да не позволяваме безценното и дивно наше достояние, азбуката ни и нашият роден български език, да бъдат осквернявани по какъвто и да било начин или да бъдат подлагани под съмнение, каквито гласове са се чували и в миналото, чуват се за съжаление и днес. Езикът на един народ и неговата писменост, заедно с неговата вяра, са неотменимите фундаменти, определящи по недвусмислено уникален начин собствената му идентичност и неговото лице пред света. Нека пазим това лице и тази идентичност като зеницата на очите си и да не се отклоняваме от нея нито на йота, защото дотогава, докато ги има българският език и нашата родна писменост и култура, дотогава, докато в България има духовност и православие, дотогава ще я има и самата България.

Днес, когато се изпълват 1150 години от блаженото успение на дивния Божи светец и просветител Константин-Кирил Славянобългарски – справедливо почитан не само от православна България, но и от целия християнски свят, и който е провъзгласен, заедно с брат си свети Методий Славянобългарски, за

покровител на цяла Европа, ние отново се прекланяме пред духоносния му подвиг и, като му благодарим за всичко, което е сторил за нас в дните на своя земен живот, смирено просим неговите свети молитви и неговото небесно застъпничество пред престола на Всемогъщия Бог – за Православната ни църква и за свидното ни Отечество, за православно християнско единство и за преуспяването ни като Божи народ.

Нека живата памет на равноапостолния славянобългарски светец и просветител Константин-Кирил бъде в съзнанието на всяко православно сърце!

Божията любов и Неговата велика милост да бъдат с всички нас!

† Варненски и Великопреславски митрополит Йоан

14 февруари 2019 г.

гр. Варна

(bg-patriarshia.bg)